

[Lisbet Hindsgaul.]

valget for indfødsret jo gang på gang viser os dette, at kommer en dansk kvinde, gift med en fremmed mand, ind under forhold, hvor det beklagelige for hende indtræder, at hun må erkende, at hun har mistet sin danske indfødsret, så gives den hende ved ansøgning herom så godt som omgående. Jeg mener, at Danmark på den måde har vist en uhyre forståelse af sine døtres vanskeligheder, når sådanne forhold indtræder. Bestemmelsen om, at en fremmed kvinde erhverver indfødsret ved at gifte sig med dansk mand, udgår også efter det foreliggende lovforslag, og i stedet foreslår man, som det er sagt af tidligere ordførere, at fremmed kvinde, der gifter sig med dansk mand, fremtidig skal erhverve indfødsret på normal vis, d. v. s. naturaliseres og derved godkendes af danske lovgivningsmyndigheder. Det er muligt, at der kan anvendes en praksis, hvorefter naturalisation kommer til at foregå hurtigere end normalt, for det tager jo ellers en 15—20 år, før den endelige indfødsret anerkendes. Men her må man nærmere vurdere forholdene indenfor den undersøgelsesperiode, der er nødvendig, og i den tid — kort eller lang —, som denne undersøgelse tager, har den pågældende kvinde det jo ikke så godt. Efter det nye lovforslag har hun i denne tid, hvadenten der er tale om 1, 3 eller 4 år, ingen rettigheder som dansk statsborger. Hun kan i en nødsituation ikke nyde sociale goder, hun kan ikke deltage i offentlige valg, ikke opnå tjenestemandstillinger, ikke i givet tilfælde gøre krav på diplomatisk beskyttelse, ja, hun kan, som det er sagt, udvises af landet. Hun har i realiteten en ringere stilling end sin mand og en ringere stilling end sine børn. Og dertil kommer det givne, at hendes mand i den samme tid skal ansøge myndighederne om tilladelse for hende til at opholde sig her. Det kan jo også forekomme lidt parodisk, når han søger om opholdstilladelse for sin kone i sit eget land. Derfor skal jeg ikke nægte, at jeg nærer betænkeligheder ved denne afgørelse. Jeg forstår det naturligvis, hvis ligestillingen mellem kønnene uanset kvalerne er det egentlige mål.

Jeg anerkender bestræbelserne for en fælles nordisk statsborgerretsløvgivning. Jeg synes blot ikke, at det nedsatte nordiske udvalg har løst problemet sådan, at ligestillingen er blevet det, den skulle være: en styrkelse af den gifte kvindes statsborgerretlige stilling. Jeg synes tværtimod, at det er blevet en ikke ringe svækkelse af hendes stilling. Derfor havde jeg hellere set, at man i

stedet for den ligestilling, som lovforslaget giver udtryk for, havde foreslået, at kvinden, som det hidtil har været gængs, automatisk får indfødsret, når hun gifter sig med dansk statsborger, men at hun, såfremt hun ønsker det, kan frigøre sig for dette statsborgerskab og bevare sit oprindelige tilhørsforhold, hvis hun indenfor et bestemt, nærmere fastsat tidsrum overfor de tilstedeværende myndigheder giver en meddelelse om, at hun ikke, trods sit giftermål og ophold her i landet, ønsker at være dansk, men vil beholde sin egentlige statsborgerret. Jeg forstår også af betænkningen, at de danske repræsentanter, de danske delegerede i udvalget, meget gerne havde set dette standpunkt gennemført, men at de ved overvejelserne har fulgt den stilling, som de norske og svenske delegerede syntes var rigtig.

Som det er sagt, skal dette lovforslag sikkert i et udvalg og have en omfattende behandling. Det ville i hvert fald interessere mig meget at høre udvalgets stilling til dette spørgsmål, som jeg mener er meget alvorligt. Det sidstnævnte standpunkt synes jeg langt bedre om, og jeg mener også, at kvinderne herigennem får en helt anderledes fri stilling, den ligestilling, som de ønsker, uden at man derigennem kan komme til at gøre dem retsløse. Her er jo nemlig ikke tale om — jeg er nødt til at sige det — et kvindesagssynspunkt udgået fra specielle organisationer, men her er i største alvor tale om kvinder i al almindelighed, som den foreslåede lovgivning kan blive yderst besværlig, ja yderst alvorlig for. Jeg mener derfor, at sagen i det hele taget ikke er så ligetil.

Vedtages lovforslaget, vil det efter min mening også komme til at berøre andre retsområder. I den tid, da den fremmede gifte kvinde ikke har indfødsret, må der ske en lempelse både på det sociale lovområde og på indfødsretsområdet, hvis det skal kunne klares igennem, og dette har jeg også forstået at man overvejer.

Så skal jeg ikke sige mere med undtagelse af et par bemærkninger vedrørende lovforslagets § 9, der indeholder den bestemmelse, at personer, som har fået dansk indfødsret ved naturalisation, skal fortabe denne, såfremt de har begået forbrydelser mod staten. Jeg er ikke helt klar over, hvordan man skal tage denne bestemmelse. Rent umiddelbart vil jeg mene, at en person, som en gang har erhvervet statsborgerret, ikke kan fortabe den igen, og at man, hvis han forbrøder sig mod staten, kun kan behandle ham efter de love, som gælder for statens borgere i al almindelighed. Der kan muligvis indenfor straffeloven findes bestemmelser, hvorefter